

[Udenrigsministeren]

ske spørgsmål, der er indledt med forberedelsen af Riokonferencen, og på den baggrund skal jeg nu gøre rede for 3 af de centrale problemområder, konferencen drejer sig om. Det er for det første sammenhængen mellem miljø og udvikling, for det andet spørgsmålet om øget finansiel bistand og for det tredje betydningen af Riokonferencens resultater for det fremtidige samarbejde om disse spørgsmål i FN og andre steder.

Erkendelsen af sammenhængen imellem miljø og udvikling har i de senere år bredt sig ikke bare i vores del af verden, men også i høj grad i udviklingslandene, som jo ofte er meget sårbare over for forurening og lokal miljøødelæggelse. Man kan sige, at hvor de fleste udviklingslande for bare nogle få år siden anså naturforvaltning og miljøbeskyttelse som en luksus, en luksus, man først kunne tillade sig, den dag de mest påtrængende fattigdoms- og udviklingsproblemer var løst, ja, dér er de fleste nu klar over, at en bæredygtig udvikling må baseres på en fornuftig omgang med det omliggende miljø, og det gælder ikke bare de helt nære omgivelser, men i høj grad også de globale økologiske balancer, som vi jo alle og ikke mindst udviklingslandene er afhængige af.

I takt med, at stadig flere har erkendt, at udvikling i alle dele af verden må ses i sammenhæng med forvaltningen af vore naturressourcer, er spørgsmålet om, hvad denne sammenhæng betyder for udviklingslandenes bestræbelser for at løse problemerne i forbindelse med underudvikling og fattigdom, blevet stadig mere aktuelt.

Under forhandlingerne frem til Riokonferencen har udviklingslandene igen og igen fremhævet, at industrilandene må hjælpe med øget finansiel og teknologisk bistand, hvis problemerne skal løses, og de har i den forbindelse, og med rette, peget på, at hovedansvaret for de nuværende globale miljøproblemer ligger hos verdens rige lande, og at miljøødelæggelsen i de fattige lande meget ofte kan føres direkte tilbage til fattigdom og underudvikling. Derfor er det helt naturligt, at disse lande har gjort det klart, at de hverken er rede til at begrænse deres udvikling for at løse de globale miljøproblemer eller er villige til at prioritere miljøbeskyttelse over fattigdomsbekæmpelse eller andre prioritetsområder i udviklingsprocessen.

Det er baggrunden for kravet om, som det hedder i FN, nye og additionelle finansielle ressourcer. At der er behov for øget bistand til de fattigste udviklingslande, ja, det er der jo ingen tvivl om. Om behovet så bliver større af, at udviklingen orienteres mere i retning af bæredygtighed, kan vel diskuteres, men det er ikke nogen særlig spændende diskussion. Det afgørende er, hvordan man sikrer en reel stigning i bistanden til disse lande.

Som et af de meget få lande i verden, der har opfyldt alle FN's bistandsmålsætninger og i tilgift er nået op på den ene procent af nationalproduktet, som de mest ambitiøse rapporter og beregninger anbefaler, kan man selvfølgelig vælge at argumentere for, at Danmarks bistandsprocent så skal forhøjes yderligere til 1½, 2, 3 eller 4, eller hvilket tal man nu kan finde på for at være sikker på at byde over sine politiske konkurrenter, men jeg vil godt sige ganske klart, at for regeringen er sådanne overvejelser ikke aktuelle.

Danmark, som i forvejen ligger blandt de 2-3 lande i verden, der giver mest i udviklingsbistand pr. indbygger, øger hvert år sin bistand som følge af det stadigt stigende nationalprodukt. Situationen er altså den, at vi giver ny og additional bistand, og vi gør det hvert år, og vi gør det ikke, fordi det kræves af os, nej, vi gør det, fordi vi i kraft af en fornuftig økonomisk politik har en sund økonomisk vækst, som med en fast bistandsprocent direkte kommer udviklingslandene til gode.

Sekretariatet for UNCED har beregnet, hvad det ville koste at gennemføre hele det aktionsprogram, der er indeholdt i Agenda 21, og det er nået frem til den nette sum af 125 mia. dollars, altså omkring 750 mia. kr., hvert år. Det beløb svarer til, at alle OECD-lande gav lidt under én procent af deres nationalprodukt, eller sagt med andre ord, at alle OECD-lande gav næsten lige så meget, som Danmark allerede giver i dag. Selv på baggrund af dette overslag, som jo ikke kan siges at være beskedent, og som utvivlsomt ligger over, hvad der er realistisk mulighed for tilsagn om under Riokonferencen, ville Danmark allerede ligge i overkanten af det forventede.

Danmark hverken kan eller skal løse verdens udviklingsproblemer ved kritikløst at blive ved med at optrappe bistandsrammen eller ved at finde på nye, smarte bistandsmålsætning-